

Datum van
inontvangstneming

:

02/05/2013

Zaak C-128/13

Samenvatting van het verzoek om een prejudiciële beslissing overeenkomstig artikel 98, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie

Datum van indiening:

18 maart 2013

Verwijzende rechter:

Tribunal da Relação de Lisboa (Portugal)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

17 januari 2013

Verzoekende partij:

Cruz & Companhia Lda

Verwerende partijen:

IFAP - Instituto de Financiamento da Agricultura e Pescas, IP

Caixa Central – Caixa Central de Crédito Agrícola Mútuo, CRL

Voorwerp van het hoofdgeding

Cruz & Companhia, Lda. heeft tegen **IFAP - Instituto de Financiamento da Agricultura e Pescas, I.P.** (Instituut voor de financiering van de landbouw en visserij) en **Caixa Central - Caixa Central de Crédito Agrícola Mútuo, CRL** (Centrale kas voor landbouwkrediet[; hierna: „CCAM”]) een declaratoire vordering ingesteld met het verzoek om:

- a) vast te stellen dat het voorwerp van de betrokken bankgarantie, ten bedrage van 890 096,90 EUR, is tenietgegaan op de datum van indiening van de stukken ten bewijze dat de goederen in Angola zijn binnengekomen, te weten 31 augustus 1995;
- b) vast te stellen dat aangezien het voorwerp van de betrokken bankgarantie reeds was tenietgegaan op de datum waarop IFAP haar heeft uitgewonnen, deze uitwinning onwettig was en misbruik vormde;

- c) CCAM te gelasten de betrokken bankgarantie niet uit te betalen aan IFAP;
- d) IFAP te veroordelen om verzoekster voor de lasten die zij heeft gedragen om de betrokken bankgarantie na het tenietgaan van het voorwerp ervan en tot 14 september 2010 te behouden, een vergoeding te betalen van 145 670,84 EUR, vermeerderd met een commerciële rente waarvan 133 429,95 EUR is vervallen, – in totaal dus 279 100,79 EUR – alsook de rente daarover die vervalt tussen de dagvaarding en de daadwerkelijke en volledige betaling;
- e) IFAP te veroordelen om verzoekster een vergoeding te betalen voor de lasten die zij sinds 14 september 2010 heeft gedragen om de betrokken bankgarantie te behouden totdat de beslissing in onderhavige zaak in kracht van gewijsde gaat, vermeerderd met de tussen de dagvaarding en de daadwerkelijke en volledige betaling vervallen en nog te vervallen commerciële rente;
- f) IFAP te veroordelen om verzoekster een vergoeding te betalen van minstens 20 000 EUR, vermeerderd met de tussen de dagvaarding en de daadwerkelijke en volledige betaling vervallen rente, voor de aantasting van haar goede naam, haar geloofwaardigheid en haar mogelijkheid om van de bank financiering te verkrijgen.

Voorwerp en rechtsgrondslag van het verzoek om een prejudiciële beslissing

Artikel 267 VWEU

Uitlegging, gelet op de argumenten van partijen, van artikel 4, lid 1, van verordening (EEG) nr. 3665/87 van de Commissie van 27 november 1987 [houdende gemeenschappelijke uitvoeringsbepalingen van het stelsel van restituties bij uitvoer voor landbouwproducten] en artikel 19, lid 1, sub a, van verordening (EEG) nr. 2220/85 van de Commissie van 22 juli 1985 [tot vaststelling van gemeenschappelijke uitvoeringsbepalingen inzake de regeling voor het stellen van zekerheden voor landbouwproducten] in het kader van de „vrijgave” van de zekerheid die overeenkomstig artikel 22, lid 1, van eerstgenoemde verordening is gesteld

Prejudiciële vragen

- 1) Moet de gestelde zekerheid bij vooruitbetaling van de restitutie geacht worden te zijn vervallen wanneer blijkt dat de exporteur de documenten inzake de aanvaarding van de aangifte ten uitvoer heeft overgelegd en het bewijs heeft geleverd dat de goederen het douanegebied van de Gemeenschap binnen de maximumtermijn van 60 dagen na die aanvaarding hebben verlaten?

- 2) Geldt dit a fortiori wanneer de exporteur eveneens heeft bewezen dat die goederen in het derde land van invoer zijn ingeklaard?
- 3) Of moet daarentegen worden aangenomen dat voor de vrijgave van de zekerheid niet enkel aan genoemde voorwaarden moet worden voldaan, maar dat ook is vereist dat de staat niet over het recht beschikt om de vooruitbetaalde restitutie op enige andere – met onregelmatigheden bij de uitvoer verband houdende – grond terug te vorderen?

Aangevoerde bepalingen van gemeenschapsrecht

- 1 Artikel 56 van verordening (EEG) nr. 822/87.
- 2 De artikelen 1, 4, lid 1, 5, 16, 22, 25, lid 1, 29, 31 en 33 van verordening (EEG) nr. 3665/87.
- 3 De artikelen 18, 19, lid 1, sub a, en lid 2, en 29 van verordening (EEG) nr. 2220/85.

Aangevoerde bepalingen van nationaal recht

- 4 De artikelen 8, leden 1 tot en met 4, en 13 van de Grondwet van de Portugese Republiek.
- 5 De artikelen 238, 334 en 762 van de Código Civil (Portugees Burgerlijk Wetboek).
- 6 De artikelen 678, lid 1, 713, lid 7, 721, lid 1, en 722, leden 1 en 2, van de Código de Processo Civil (Portugees Wetboek van burgerlijke rechtsvordering).

Korte uiteenzetting van de feiten en procedure in het hoofdgeding

- 1 Verzoekster is een handelsvennootschap die zich bezighoudt met de verkoop, met inbegrip van de productie, de opslag en de aankoop voor wederverkoop, van wijnen, brandewijnen en daarvan afgeleide producten.
- 2 IFAP - Instituto de Financiamento da Agricultura e Pescas, I.P. is een overheidsinstituut dat in de plaats is gekomen van IFADAP - Instituto de Financiamento e Apoio ao Desenvolvimento da Agricultura e das Pescas, I.P. (Instituut voor de financiering en ondersteuning van de landbouw en visserij) en INGA - Instituto Nacional de Intervenção e Garantia Agrícola, I.P. (Nationaal instituut voor agrarische interventies en garanties).

- 3 Verzoekster heeft in uitoefening van haar werkzaamheden wijn uitgevoerd naar Angola tegen een lagere prijs dan die welke zij zou hebben verkregen indien zij de wijn op de communautaire markt had verkocht.
- 4 Verzoekster heeft INGA verzocht om vooruitbetaling van de haar verschuldigde restituties en heeft daartoe overgelegd de documenten inzake de aanvaarding van de aangifte ten uitvoer, het bewijs dat de goederen het douanegebied van de Gemeenschap binnen de maximumtermijn van 60 dagen na die aanvaarding hadden verlaten en de desbetreffende bankgarantie voor een bedrag dat gelijk is aan dat van de betaling, vermeerderd met 15 %.
- 5 Op verzoeksters aanvraag heeft de verwerende Caixa Central - Caixa Central de Crédito Agrícola Mútuo, CRL op 14 juni 1996 bankgarantie nr. 211/DC/95 verleend.
- 6 Na het verrichten van de in Enig Document (hierna: „ED”) 501289 van 26 mei 1995 aan de orde zijnde uitvoer, waarvoor is verzocht om uitvoerrestituties, heeft verzoekster aan eerste verweerder de documenten inzake de verrichte uitvoer overlegd: facturen, een certificaat, een verklaring van de samenstelling van de goederen, een steekproef en een aangifte van invoer.
- 7 Eerste verweerder heeft de bankgarantie nooit terugbetaald aan verzoekster.
- 8 Naar aanleiding van een bij verzoekster verrichte controle van de regelmatigheid van de door haar verrichte wijnexport, heeft de raad van bestuur van INGA op 29 juli 2004 een beslissing vastgesteld waarbij verzoekster werd gelast om het bedrag van 773 997,30 EUR (155 172 526 PTE) dat was betaald aan restituties voor de in ED 501289 aan de orde zijnde uitvoer binnen de 30 dagen terug te betalen, en dat anders de nodige stappen zouden worden genomen om bankgarantie nr. 211/DC/95 uit te winnen.
- 9 De betrokken wijn werd in het land van bestemming ingeklaard en ingevoerd.
- 10 Verzoekster heeft het bedrag dat zij uit hoofde van restituties voor de in ED 501289 aan de orde zijnde uitvoer had ontvangen, nog niet vrijwillig terugbetaald.
- 11 Verzoekster heeft tegen de in punt 8 genoemde beslissing van INGA bijzonder administratief beroep ingesteld bij het Tribunal Administrativo e Fiscal de Viseu, dat dit beroep bij vonnis van 25 juli 2008 heeft verworpen.
- 12 Hiertegen heeft zij hoger beroep ingesteld bij het Tribunal Central Administrativo do Norte, dat dit hoger beroep bij het intussen in kracht van gewijsde gegane arrest van 9 juli 2009 heeft verworpen en het bestreden vonnis heeft bevestigd.

Uiteenzetting van de voornaamste argumenten van partijen in het hoofdgeding

Verzoekster:

- 1 Verzoekster heeft in uitoefening van haar werkzaamheden wijn uitgevoerd naar Angola tegen een lagere prijs dan die welke zij zou hebben verkregen indien zij de wijn op de communautaire markt had verkocht.
- 2 Zij heeft het toenmalige INGA verzocht om vooruitbetaling van de haar verschuldigde restituties en heeft conform de door haar aangevoerde wetgeving daartoe de documenten ingediend inzake de betrokken aanvaarding van de uitvoer van de goederen en de desbetreffende bankgaranties die ten gunste van INGA ten belope van het bedrag van de betalingen, vermeerderd met 15 %, zijn gesteld.
- 3 Volgens verzoekster was de zekerheid uitsluitend bedoeld om te verzekeren dat de export binnen een bepaalde termijn zou worden verricht, en had zij niets van doen met latere controles van de conformiteit van de uitgevoerde goederen.
- 4 Verzoekster is dan ook van mening dat het voorwerp van de betrokken zekerheid is tenietgegaan toen de overeenkomstig ED 501289 uitgevoerde goederen in Angola werden ingeklaard.
- 5 Hoewel verzoekster aan eerste verweerder de relevante bewijsstukken heeft overgelegd om de zekerheid vrij te geven, heeft laatstgenoemde de zekerheid nooit terugbetaald aan verzoekster en was hij voornemens de zekerheid uit te winnen om betaling te verkrijgen van het bedrag dat verzoekster uit hoofde van restituties voor de in ED 501289 aan de orde zijnde uitvoer had verkregen, aangezien hij achteraf tot de slotsom is gekomen dat zijn betaling onverschuldigd was.
- 6 Deze aanspraak van eerste verweerder is echter onrechtmatig omdat de betrokken zekerheid niet is bedoeld om in een dergelijk geval terugbetaling van vooruitbetaalde restituties te waarborgen.
- 7 Aldus heeft verzoekster aan de CCAM tussen 31 augustus 1995 – datum waarop INGA de zekerheid had moeten vrijgeven – en 14 september 2010 reeds 145 670,82 EUR aan vergoedingen voor het behoud van de betrokken bankgarantie betaald, vermeerderd met de commerciële rente waarvan op 14 september 2010 reeds 133 429,95 EUR was vervallen.
- 8 Verzoekster meent dat de onrechtmatige uitwinning van de zekerheid door IFAP niet enkel de kosten heeft beïnvloed die voor haar aan het stellen van nieuwe zekerheden waren verbonden en met name de toegepaste *spreads* heeft verergerd, maar ook negatieve gevolgen heeft gehad voor haar eigen geloofwaardigheid, goede naam en reputatie in het financiële systeem, waarop zij dagelijks een beroep moet doen om haar commerciële werkzaamheden te verzekeren.

- 9 Verzoekster is dan ook van mening dat eerste verweerder moet worden veroordeeld om haar uit dien hoofde een met rente te vermeederen schadevergoeding van minstens 20 000 EUR te betalen.
- 10 Wat de voorlegging van de prejudiciële vragen betreft, betoogt zij voorts dat in het onderhavige geding de uitlegging van het primaire gemeenschapsrecht aan de orde is, waardoor de verwijzende rechter, gelet op de twijfels over de uitlegging van artikel 4, lid 1, van verordening nr. 3665/87 en artikel 19, lid 1, sub a, van verordening nr. 2220/85, het Hof van Justitie van de Europese Unie om een prejudiciële beslissing dient te verzoeken.
- 11 Verzoekster stelt dat de kwestie van de uitlegging van de communautaire bepalingen vanuit een objectief perspectief moet worden beoordeeld, rekening houdend met de wijze waarop interveniënten concreet vormgeven aan het geding, en niet vanuit het subjectieve perspectief van degene die het recht toepast.
- 12 Zij is dan ook van mening dat de behandeling van de onderhavige zaak moet worden geschorst en het Hof van Justitie van de Europese Unie ter beantwoording van de prejudiciële vragen op grond van artikel 267 VWEU om een prejudiciële beslissing moet worden verzocht, en voorts dat het onderhavige beroep moet worden afgedaan overeenkomstig de uitlegging die het Hof van Justitie aan de betrokken bepalingen geeft en dat alle rechtsgevolgen daarvan moeten worden aanvaard.
- 13 Zou de rechtbank menen dat het Hof van Justitie niet om een prejudiciële beslissing hoeft te worden verzocht, dan moet volgens verzoekster de in haar betoog verdedigde uitlegging van de artikelen 4, lid 1, van verordening nr. 3665/87 en artikel 19, lid 1, sub a, van verordening nr. 2220/85 worden aanvaard.
- 14 Verzoekster voert aan dat de artikelen 4, lid 1, 22 en 33 van verordening nr. 3665/87 en de artikelen 18 en 19, leden 1 en 2, van verordening nr. 2220/85 in het bestreden vonnis onjuist zijn toegepast, en dat daarbij de artikelen 238, 334 en 762 van de Código Civil zijn geschonden.
- 15 Zij betoogt dat het voorwerp van de zekerheid is tenietgegaan toen de overeenkomstig ED 501289 naar Angola uitgevoerde goederen werden ingeklaard, hetgeen de rechter in eerste aanleg overigens erkent en bewezen acht, zodat de bankgarantie zelf reeds was tenietgegaan toen eerste verweerder haar heeft uitgewonnen, aangezien was voldaan aan alle ter zake geldende feitelijke en juridische voorwaarden.
- 16 Dat eerste verweerder de bankgarantie heeft uitgewonnen, levert volgens verzoekster dan ook kennelijk bedrog of rechtsmisbruik op.
- 17 In werkelijkheid was de zekerheid enkel bedoeld om de inzake ED 501[2]89 door eerste verweerder aan verzoekster gedane vooruitbetalingen voor de uitvoer naar

Angola te waarborgen, waardoor de gewaarborgde overeenkomst volledig was nagekomen op het tijdstip waarop verzoekster de betrokken uitvoer heeft verricht en hiervan aan eerste verweerder het bewijs heeft geleverd door de ter zake wettelijk vereiste documenten over te leggen.

- 18 Dit houdt geen enkel verband met de latere controlemaatregelen die bijna 10 jaar nadien hebben geleid tot de beslissing van eerste verweerder waarbij verzoekster werd gelast om het aan uitvoerrestituties ontvangen bedrag terug te betalen.
- 19 Overeenkomstig verordening nr. 3665/87, waarin de regeling voor uitvoerrestituties voor landbouwproducten – met inbegrip van wijn – is vastgesteld, verwerft de belanghebbende een „recht op restitutie” wanneer hij bewijst dat de producten daadwerkelijk uit het grondgebied van de Gemeenschap zijn uitgevoerd.
- 20 Verzoekster stelt dat zij een recht op „definitieve toekenning” van het vooruitbetaalde bedrag heeft verworven toen zij aan eerste verweerder het bewijs heeft geleverd dat de wijn in het land van bestemming was binnengekomen, namelijk dat de wijn daadwerkelijk was uitgevoerd binnen genoemde termijn van 60 dagen en was ingeklaard, aangezien het „voorschot op de uitvoerrestitutie” juist door aan die voorwaarde te voldoen in een „definitieve toekenning” wordt omgezet.
- 21 Voorts heeft IFAP nooit betwist dat verzoekster de door haar ontvangen vooruitbetaling rechtmatig had verkregen, aangezien IFAP het document ten bewijze dat de goederen in Angola waren binnengekomen, zelf bij het dossier heeft gevoegd.
- 22 Een onderscheid moet worden gemaakt tussen vooruitbetalingen van uitvoerrestituties en normale betalingen van uitvoerrestituties, aangezien de restitutie/steun bij vooruitbetalingen wordt uitbetaald vooraleer de uitvoer daadwerkelijk is verricht, te weten vooraleer de goederen in het land van bestemming zijn aangekomen, en de restitutie/steun bij normale betalingen wordt uitbetaald nadat de belanghebbende heeft aangetoond dat de uitgevoerde goederen reeds daadwerkelijk zijn uitgevoerd, te weten dat zij reeds het land van bestemming zijn binnengekomen.
- 23 Indien de restitutie/steun overeenkomstig de „normale” regeling (niet bij vooruitbetaling) was betaald, zou IFAP bijgevolg dezelfde herroepingsbeslissing hebben genomen, maar zou IFAP in dat geval niet over een bankgarantie beschikken – die IFAP ten onrechte niet heeft vrijgegeven – aangezien de voor de restituties/steun geldende wettelijke regeling in die gevallen niet voorschrijft dat de belanghebbende enige bankgarantie moet stellen.
- 24 Uit de regeling van de verzoeken om vooruitbetaling van restituties/steun bij uitvoer blijkt dat de restitutie/steun door het bewijs van de inklaring van de goederen in het land van bestemming in een „definitieve toekenning” wordt

omgezet, die volledig overeenstemt met de „normale” betalingen van restituties/steun bij uitvoer.

- 25 Aangezien de betrokken bankgarantie is gesteld om betaling te waarborgen van een vooruitbetaalde restitutie/steun bij uitvoer, kon IFAP – die deze bankgarantie niet op het vereiste tijdstip heeft vrijgegeven – haar niet uitwinnen om het uit hoofde van de definitieve restitutie/steun bij uitvoer betaalde bedrag terug te vorderen bij een administratief besluit waarbij de toekenning van die restitutie/steun aan verzoekster werd herroepen.
- 26 De rechter in eerste aanleg had volgens verzoekster moeten oordelen dat het voorwerp van de zekerheid was tenietgegaan en dat IFAP door het uitwinnen van de bankgarantie oneerlijk heeft gehandeld en de regels van de goede trouw heeft geschonden.
- 27 De zienswijze van de rechter in eerste aanleg zou namelijk afdoen aan de vooruitbetalingen van uitvoerrestituties, hetgeen kennelijk in strijd is met de bestaande wettelijke regeling, aangezien vooruitbetalingen van restituties juist tot doel hebben exporteurs financiering te bieden voor hun uitvoer.
- 28 De in het bestreden vonnis aanvaarde zienswijze dat bankgaranties die uitsluitend worden gesteld om dergelijke vooruitbetalingen te waarborgen, kunnen worden gebruikt om onregelmatigheden te bestraffen die na de verwerving van het recht op restitutie worden geconstateerd en die voor de exporteur in voorkomend geval de verplichting kunnen meebrengen om die restituties terug te betalen, holt de regeling van de vooruitbetalingen van uitvoerrestituties volledig uit.
- 29 Deze door de rechter in eerste aanleg aanvaarde zienswijze schendt bovendien het in artikel 13 van de Grondwet neergelegde gelijkheidsbeginsel, aangezien daarbij exporteurs die om vooruitbetaalde restituties verzoeken in het kader van dezelfde wettelijke regeling verschillend en strenger worden behandeld dan exporteurs die de algemene restitutieregeling volgen.
- 30 Bij het in zaak C-217/98 gewezen arrest van 21 maart 2000 heeft het Hof van Justitie reeds geoordeeld dat de zekerheid die is gesteld om overeenkomstig artikel 31, lid 3, van verordening nr. 3665/87 een vooruitbetaling van een uitvoerrestitutie te waarborgen, „niet [kan] worden ingehouden als sanctie voor de niet-naleving van de andere verplichtingen van de uitvoerrestitutieregeling”.

Eerste verweerder

- 1 Eerste verweerder heeft verzoeksters argument inzake de draagwijdte en het behoud van de betrokken zekerheid betwist, stellende dat verzoekster indirect wil opkomen tegen „een handeling ter uitvoering van een geldige en doeltreffende bestuurshandeling”.

Tweede verweerster

- 1 Tweede verweerster is het naar eigen zeggen „eens” met het betoog van verzoekster, die de door haar verschuldigde vergoedingen heeft betaald.

Korte uiteenzetting van de motivering van de verwijzingsbeslissing

- 1 Volgens verzoekster moet in het onderhavige geding overeenkomstig artikel 267, derde alinea, VWEU de behandeling van de zaak worden geschorst en het Hof van Justitie worden verzocht om een prejudiciële beslissing, aangezien het gaat om „de uitlegging van artikel 4, lid 1, van verordening nr. 3665/87 en artikel 19, lid 1, sub a, van verordening (EEG) nr. 2220/85”.
- 2 Artikel 267 VWEU (oud artikel 234 EG) bepaalt: „Het Hof van Justitie van de Europese Unie is bevoegd, bij wijze van prejudiciële beslissing, een uitspraak te doen:
  - a) over de uitlegging van de Verdragen,
  - b) over de geldigheid en de uitlegging van de handelingen van de instellingen, de organen of de instanties van de Unie.

Indien een vraag te dien aanzien wordt opgeworpen voor een rechterlijke instantie van een der lidstaten, kan deze instantie, indien zij een beslissing op dit punt noodzakelijk acht voor het wijzen van haar vonnis, het Hof van Justitie verzoeken over deze vraag een uitspraak te doen.

Indien een vraag te dien aanzien wordt opgeworpen in een zaak aanhangig bij een nationale rechterlijke instantie waarvan de beslissingen volgens het nationale recht niet vatbaar zijn voor hoger beroep, is deze instantie gehouden zich tot het Hof te wenden.

Indien een dergelijke vraag wordt opgeworpen in een bij een nationale rechterlijke instantie aanhangige zaak betreffende een gedetineerde persoon, doet het Hof zo spoedig mogelijk uitspraak.”

- 3 Bij verzoeken om een prejudiciële beslissing wordt aldus een onderscheid gemaakt naargelang van het voorwerp, gelet op het feit dat uit de eerste alinea van genoemd artikel blijkt dat de nationale rechterlijke instanties het Hof van Justitie kunnen verzoeken om een uitspraak te doen over zowel de uitlegging als de geldigheid van rechtens verbindende Uniebepalingen, ongeacht de benaming of de vorm ervan.
- 4 Aangezien het onderhavige geval de uitlegging van een communautaire bepaling betreft, bestaat er in casu geen enkele verplichting om het Hof van Justitie van de Europese Unie om een prejudiciële beslissing te verzoeken.

- 5 De voor een dergelijke verwijzing „beslissende” vragen zijn namelijk voorgelegd in het bij dit Tribunal da Relação (hof van beroep) aanhangige geding, tegen de beslissing waarvan, gelet op de waarde van de zaak, in beginsel een gewoon rechtsmiddel openstaat (de artikelen 678, lid 1, 721, lid 1, en 722, leden 1 en 2, van de Código de Processo Civil).
- 6 In het onderhavige geval is niet aangevoerd dat specifieke communautaire rechtspraak bestaat over de betrokken materie en heeft de verwijzende rechter evenmin rechtspraak van het Hof van Justitie gevonden over de uitlegging van artikel 4, lid 1, van verordening nr. 3665/87 juncto artikel 19, lid 1, sub a, van verordening nr. 2220/85.
- 7 Vaststaat dat hoewel verordening nr. 3665/87, zoals gewijzigd bij verordening nr. 1615/90, is ingetrokken en vervangen [zie verordening (EG) nr. 800/1999 van de Commissie van 15 april 1999, PB L 102, blz. 11, met rectificatie in PB 1999, L 180, blz. 53, en verordening (EG) nr. 612/2009 van de Commissie van 7 juli 2009, PB L 186, blz. 1], het onderhavige geding toch nog wordt beheerst door verordening nr. 3665/87.
- 8 Opgemerkt moet worden dat het in zaak C-217/98 door het Hof van Justitie gewezen arrest van 21 maart 2000, dat overigens door verzoekster is aangevoerd, betrekking heeft op een andere situatie, die evenwel ontegenzeggelijk gelijkenissen vertoont met het onderhavige geval.
- 9 In dat arrest heeft het Hof het volgende overwogen:

„38 Wat de bij opslag vóór uitvoer op het voorschot op de restitutie toepasselijke regeling betreft, valt het bestaan van een band tussen de zekerheid en de vooruitbetaling duidelijk af te leiden uit de tekst van artikel 31, lid 3, van verordening nr. 3665/87, volgens hetwelk de lidstaten kunnen toestaan dat de zekerheid wordt gesteld na de aanvaarding van de betalingsaangifte op voorwaarde dat nationale voorschriften de exporteur verplichten de zekerheid te stellen voordat de vooruitbetaling plaatsvindt.

39 Deze zekerheid strekt er dus toe te verzekeren, dat het vooruitbetaalde bedrag bij niet-naleving van de gemeenschapsregeling inzake vooruitbetaling volledig wordt terugbetaald, alsook dat de uit de ongerechtvaardigde toekenning van de vooruitbetaling verkregen voordelen die forfaitair worden geraamd op het bij artikel 31, lid 1, van verordening nr. 3665/87 vastgestelde percentage, worden opgeheven.”, en heeft het geoordeeld dat:

„Artikel 33, lid 1, tweede alinea, van verordening (EEG) nr. 3665/87 van de Commissie van 27 november 1987 houdende gemeenschappelijke uitvoeringsbepalingen van het stelsel van restituties bij uitvoer voor landbouwproducten, zoals gewijzigd bij verordening (EEG) nr. 1615/90 van de Commissie van 15 juni 1990, juncto artikel 29, eerste alinea, van verordening (EEG) nr. 2220/85 van de Commissie van 22 juli 1985 tot vaststelling van

gemeenschappelijke uitvoeringsbepalingen inzake de regeling voor het stellen van zekerheden voor landbouwproducten, [...] niet van toepassing [zijn] op de situatie van de exporteur die, na de bevoegde nationale instanties overeenkomstig artikel 29, lid 2, van verordening nr. 3665/87 te hebben verzocht om vooruitbetaling van een uitvoerrestitutie voor onder het stelsel van douane-entrepots geplaatste goederen, zijn verzoek intrekt om deze goederen weer in het douanegebied van de Gemeenschap binnen te brengen, en toch de aanvankelijk aangevraagde vooruitbetaling van de uitvoerrestitutie ontvangt.

In die omstandigheden moet de in artikel 31, lid 1, van verordening nr. 3665/87 bedoelde zekerheid worden vrijgegeven en moet alleen het als vooruitbetaling van de uitvoerrestitutie betaalde bedrag door de exporteur worden terugbetaald overeenkomstig de nationale bepalingen inzake onverschuldigde betaling.” (eigen onderstreping)

- 10 Het eveneens door verzoekster aangehaalde arrest van het Hof van Justitie van 27 juni 2007 in zaak C-1/06, waarin is geoordeeld dat „artikel 47, lid 3, van verordening nr. 3665/87 niet van toepassing is, zoals de Commissie terecht heeft gesteld, op de rechtstreekse uitvoer van producten”, is irrelevant voor het onderhavige geval.
- 11 Tekstueel en grammaticaal gezien wordt de zekerheid die voor de vooruitbetaling van een deel of het volledige bedrag van de restitutie (exportvergoeding) is gesteld, slechts na de „definitieve restitutie” bij uitvoer, ten bedrage van het vergoedbare „verschil”, „vrijgegeven”.
- 12 In beginsel zal dit slechts gebeuren wanneer het bewijs is geleverd dat de producten waarvoor een uitvoeraangifte is aanvaard, uiterlijk binnen de termijn van zestig dagen na die aanvaarding in ongewijzigde staat het douanegebied van de Gemeenschap hebben verlaten.
- 13 In bepaalde gevallen geldt dit evenwel onverminderd het bewijs dat is voldaan aan andere voorwaarden, zoals die welke voorschrijven dat „het product binnen twaalf maanden na de datum waarop de aangifte ten uitvoer is aanvaard, in een derde land en, in voorkomend geval, in een bepaald derde land is ingevoerd, tenzij het tijdens het vervoer als gevolg van overmacht verloren is gegaan” en dat „het product in het derde land van invoer werkelijk in ongewijzigde staat op de markt is gebracht”.
- 14 Verzoekster betoogt dat haar „recht op restitutie” berust op de omstandigheid dat de uitgevoerde wijn in het land van bestemming is binnengekomen en ingeklaard en dat, met het oog op toekenning van de vooruitbetaling van de haar verschuldigde restituties, eveneens is aangetoond dat zij de documenten inzake de aanvaarding van de aangifte ten uitvoer heeft overgelegd en het bewijs heeft geleverd dat de goederen het douanegebied van de Gemeenschap binnen de maximumtermijn van 60 dagen na die aanvaarding hebben verlaten.

- 15 Ter ondersteuning van haar zienswijze beroept verzoekster zich voorts op punt [4] van de considerans van verordening nr. 3665/87, waarin het volgende te lezen staat.
- 16 Tweede verweerster brengt daartegen in dat „de wettelijk vereiste en door verzoekster gestelde zekerheid was bedoeld om het (betaalde) en als verschuldigd gebleken steunbedrag te waarborgen”.
- 17 Gelet op het feit dat „het definitieve recht van verzoekster [nooit is] erkend, aangezien eerder is vastgesteld dat de ten onrechte als uitvoerrestitutie ontvangen bedragen [...] moesten worden terugbetaald, had verweerder de betrokken zekerheid [...] nooit kunnen (of mogen) vrijgeven”.
- 18 Verzoekster voert aan dat haar zienswijze ook steun vindt in de considerans van verordening nr. 3665/87.
- 19 Voorts is aangetoond dat „de raad van bestuur van INGA op 29 juli 2004 een beslissing heeft vastgesteld waarbij verzoekster werd gelast om het bedrag van 773 997,30 EUR (155 172 526 PTE) dat was betaald aan restituties voor de in ED 501289 aan de orde zijnde uitvoer binnen de 30 dagen terug te betalen, en dat anders de nodige stappen zouden worden genomen om bankgarantie nr. 211/DC/95 uit te winnen”.
- 20 Ook staat vast dat „verzoekster tegen de [...] beslissing van INGA bijzonder administratief beroep heeft ingesteld bij het Tribunal Administrativo e Fiscal de Viseu, dat dit beroep bij vonnis van 25 juli 2008 heeft verworpen”.
- 21 Eveneens is aangetoond dat „verzoekster [tegen dat vonnis] hoger beroep heeft ingesteld bij het Tribunal Central Administrativo do Norte, dat dit hoger beroep bij het intussen in kracht van gewijsde gegane arrest van 9 juli 2009 heeft verworpen en het bestreden vonnis heeft bevestigd”.
- 22 Aldus blijkt vast te staan dat verzoekster het bij vooruitbetaling gekregen bedrag moet terugbetalen.

***

- 23 Gelet op de tekst van de communautaire bepalingen, de in het verslag over verordening nr. 3665/87 uiteengezette overwegingen van de wetgever en de tekst van het door het Hof van Justitie in zaak C-217/98 gewezen arrest, dat betrekking had op andere doch ontegenzeggelijk verwante bepalingen, zijn in casu aldus bepalingen – artikel 4, lid 1, van verordening nr. 3665/87 en artikel 19, lid 1, sub a, van verordening nr. 2220/85 – aan de orde waarvan de precieze uitlegging in het betrokken rechtskader niet vrij is van redelijke twijfel.
- 24 Ook zij erop gewezen dat „bij de uitlegging van het Unierecht rekening moet worden gehouden met enkele in de rechtspraak van het Hof van Justitie genoemde

specifieke kenmerken daarvan. In de eerste plaats gaat het om een autonome en unitaire rechtsorde die verschilt van het nationale en het internationale recht [...] De begrippen van het gemeenschapsrecht hebben een autonome inhoud en hierdoor een andere betekenis dan die welke zij in het nationale recht van de lidstaten dan wel in het internationale recht kunnen hebben. Gevallen van wezenlijke semantische overeenstemming kunnen evenwel niet worden uitgesloten. [...] In bepaalde gevallen moeten de verschillende bewoordingen in de verschillende talen worden vergeleken om de semantische inhoud van een begrip te kunnen vaststellen. Wanneer twijfels rijzen over het doel en de reikwijdte van een bepaald begrip, kan het relevant zijn om de verschillende overeenkomstige taalversies te vergelijken”.

- 25 Bijgevolg is het gerechtvaardigd om het Hof van Justitie, op een facultatieve en interpretatieve basis, om een prejudiciële beslissing te verzoeken.
- 26 In deze omstandigheden wordt het Hof van Justitie van de Europese Unie verzocht om een prejudiciële beslissing over hoe artikel 4, lid 1, van verordening (EEG) nr. 3665/87 van de Commissie van 27 november 1987 en artikel 19, lid 1, sub a, van verordening (EEG) nr. 2220/85 van de Commissie van 22 juli 1985, gelet op de argumenten van partijen, in het kader van de „vrijgave” van de overeenkomstig artikel 22, lid 1, van eerstgenoemde verordening gestelde zekerheid moeten worden uitgelegd.